

2

Ani na ulici to nevypadalo veseleji. Roušky před obličejí braly lidem osobní rysy, vypadali všichni stejně, ať měli vtipné a doma ušité pokrývky úst, nebo klasické respirátory. Zvláštní atmosféra. Vystrašení chodci se většinou dívali k zemi a jen plaše a chvílemi ostražitě se rozhlíželi, zda je někdo poblíž neohrožuje svou přítomností. Celá společnost vypadala najednou jako zakletá.

Chyběly davy, které se ve špičkách cpou u vchodů a východů, všude kralovalo volno a dodržování odstupů.

Kolik lidí asi pracuje z domova a kolik asi vůbec ne? Hladík kráčel obvyklou pěší cestou na svoje pracoviště, jak činíval vždycky, když z nějakého důvodu nechával auto doma a vychutnával si tak přepych pozorování okolí, což v autě nemohl. Čím dál víc si při řízení musel dávat pozor, aby ho nějaký spěchající agresor nenaboural, připadalo mu, že někteří řidiči se ženou jako smyslů zbavení, útočně a bezohledně, jako by hráli sami se sebou ruskou ruletu a riskovali, že nedojedou. Předjížděli v zatáčkách, řezali je a nerespektovali ani horizont, tlačili na auto před nimi, takže Hladík raději často přibrzdňoval, aby se vešel na silnici...

Co se s lidmi děje? Kde se bere ta tryskající agresivita?
„Nechtěl bych dneska sedět na dopravce,“ pomyslel si, když konečně vcházel do budovy kriminální policie. Jeho útvar, celá mordparta, se zatím držela, nikdo neonemocněl, dokonce ani nikdo nebyl ve styku s nakaženým, aby musel dodržovat karanténu. Zatím to vycházelo. Ale mohlo se to změnit.

„Dobré ráno, šéfe,“ pozdravil ho kolega Kučera a jako by se u toho zašklebil. „Ale Houstone, máme problém!“

„Copak, raketa se odchýlila, anebo došlo palivo?“

„Je to, bohužel, horší. Jiřinka nám ulehla.“

Ted' se ovšem Hladík zatvářil opravdu vydešeně.

„Cože? Ona chytla virus?“

„Myslíš, jako když Chuck Norris chytil koronáče?“

„On se taky nakazil?“

„Ne, jen ho chytil, ale bylo mu ho líto, tak ho zase pustil!“

„Tak úplně to zrovna není. Má zablokovaná záda, nemůže se pohnout a je v neschopnosti.“ A bylo to tady!

„Vypadá to na dlouho?“

„Těžko říct. Asi to bude vážnější, když zůstala ležet.“

To byl už druhý člen týmu, kdo v téhle situaci vypadl. V nemocnici ležel i praporčík Seidl se žlučnickovým kamenem, který se mu zaklínil a musel ven.

Hladík pokrčil rameny.

„A to byla asi jen první část informace, že? Ještě ta druhá?“

„Petrák má kotník v gypsu.“

Šéf kriminálního oddělení si povzdychl a podíval se na majora Kučera nejistě a zkoumavým pohledem.

„Ale tím jsi, aspoň doufám, už vyčerpал dnešní zásobu jobovek?“

Kučera mu beze slova podal došlé hlášení, Hladík zprávu chvíli zkoumal a pak zavrtěl hlavou.